

problemer for skyldneren og omkostninger for det offentlige i forbindelse med en genoptagelse, må efter Konkursrådets opfattelse antages typisk at tilkomme professionelle fordringshavere, navnlig panthavere i fast ejendom, hvis pantefordring er udslettet i forbindelse med tvangsauktion over en fast ejendom, som skyldneren tidligere har ejet.

Konkursrådet foreslår på denne baggrund, at der indføres regler om præklusivt proklama i gældssaneringsager, dvs. at kreditor mister retten til at få dækket sin fordring, hvis kreditor anmelder sin fordring efter udløbet af den frist, der bliver fastsat af skifteretten, eller hvis kreditor helt undlader at anmelde sin fordring. Anmeldelsen skal ske til skifteretten eller til skifterettens medhjælper.

Konkursrådet finder, at en regel om præklusivt proklama bør tage udgangspunkt i den nuværende regel om anmeldelse i gældssaneringsager i konkurslovens § 208.

Konkursrådet finder dog, at anmeldelsesfristen bør fastsættes til 8 uger, hvorved den vil svare til dødsboskiftelovens regel om præklusivt proklama i § 80, stk. 3, nr. 2.

4.5.2.2. Konkursrådet har om indholdet af den bekendtgørelse om proklama, der skal offentliggøres, overvejet, hvilke oplysninger om skyldneren der er fornødne for at identificere skyldneren. For større pengeinstitutter mv. vil den sikreste måde at identificere skyldnere, der f.eks. ikke længere er kunder ved det pågældende institut og måske tillige har ændret adresse samt efternavn, være at få oplysninger om skyldnerens CPR-nummer.

Konkursrådet finder, at bekendtgørelsen om proklama ikke bør indeholde skyldnerens CPR-nummer. Det skyldes de misbrugsmuligheder, som offentliggørelse af en skyldners CPR-nummer indebærer, samt de hensyn, der ligger bag persondataloven § 11, stk. 1, hvorefter offentlige myndigheder (alene) kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på en entydig identifikation eller som journalnummer. I stedet bør bekendtgørelsen efter Konkursrådets opfattelse indeholde oplysning om skyldnerens fødselsdato, adresse og nuværende samt tidligere navne. Har skyldneren drevet en personligt ejet virksomhed, skal også dennes navn, adresse og CVR-nummer angives.

Konkursrådet har endvidere overvejet, om hensynet til mindre og ikke-professionelle kreditorer, som ikke kan ventes at få kendskab til gældssaneringsagen ved annoncering i Statstidende, indebærer, at der obligatorisk skal foretages anden og supplerende annoncering end i Statstidende. Det kunne i den forbindelse primært overvejes at annoncere i lokale blade.

Rådet er dog af den opfattelse, at der næppe vil kunne foretages en så tilstrækkelig præcis afgrænsning af kravene til en sådan supplerende annoncering, at det vil være hensigtsmæssigt at fastsætte en sådan regel. Det er således næppe i alle retskredse, at der findes (lokale) dagblade, ligesom udbredelsen af de pågældende blade i lokalområdet i givet fald ikke må være af helt begrænset omfang. Det bemærkes i den forbindelse, at tilsidesættelsen af reglen om supplerende annoncering i givet fald måtte have betydning for et proklamas prækluderende retsvirkning.

Konkursrådet peger derimod på, at den nuværende valgfrie mulighed i konkurslovens § 208, stk. 1, for skifteretten til at bestemme, at en bekendtgørelse om gældssanering desuden skal indrykkes i et almindeligt læst blad, bør fastholdes. Hermed vil bestemmelsen om annoncering i øvrigt svare til dødsboskiftelovens § 81, stk. 6, hvorefter skifteretten, hvor forholdene taler derfor, kan bestemme, at et proklama tillige skal optages i lokale blade.

4.5.2.3. Konkursrådet har endvidere overvejet, om også kendte fordringshavere bør prækluderes, dvs. at også de kreditorer, der allerede er kendt af skyldneren og skifteretten, skal miste retten til at få dækket deres fordringer, hvis de anmelder deres fordringer efter udløbet af den frist, der bliver fastsat af skifteretten, eller hvis de helt undlader at anmelde deres fordringer.

Som ovenfor anført sigter en regel om præklusivt proklama primært mod at undgå de problemer, der kan opstå ved efteranmeldelse af en fordring. Vælger man en model, hvorefter også kendte fordringer skal kunne prækluderes, vil det tillige kunne betyde, at sagsbehandlingstiden kan nedsættes, idet medhjælperen ikke vil skulle rykke kendte fordringshavere for en opgørelse over deres fordringer. Det forhold, at fordringshavere efter det for Konkursrådet oplyste i praksis i et vist omfang forholder sig passive eller ikke ønsker at medvirke ved sagens oplysning, taler efter rådets opfattelse for også at udstrække præklusionen til kendte fordringer.

Imod at lade kendte fordringer være omfattet af præklusionen taler efter Konkursrådets opfattelse, at der vil kunne opstå stødende situationer, hvor fordringshavere er en ikke-professionel. Har skyldneren f.eks. pådraget sig erstatningsansvar, og er den forurettede ikke i stand til at gøre sit krav gældende eller fuldt ud klar over retsvirkningerne af bekendtgørelsen, vil det kunne virke stødende, om den pågældendes krav blev prækluderet. Det samme kan anføres om fordringer, der indehaves af mindre erhvervsdrivende.

Efter Konkursrådets opfattelse taler disse grunde dog ikke afgørende imod, at en regel om præklusivt